

1. New York - de aankomst

Angelique

Ze knipperde met haar ogen, toen nog een keer, maar zag nog steeds wazig. Wantrouwend staaarde ze om zich heen. Ze zat in een koffiebar, stilletjes weggestopt in een verloren hoekje. Voor haar op tafel stond een kop thee die er, zo te voelen, al te lang stond. Ze keek er met een frons naar. Ze dronk nooit thee.

Haar ogen gleden omlaag naar haar kleren: ze droeg een effen, donkerblauwe jurk en terwijl ze die preuts recht streek, zag ze dat de bovenste twee knoopjes open stonden. Kort raakte ze de halsketting van het heilige kruis van de Heer aan, voordat ze ze snel vastmaakte, een plots gevoel van schaamte negerend.

Waar was ze in vredesnaam?

Ze stond op, haar blik viel toevallig op haar spiegelbeeld in een van de grote spiegels aan de muur. Geschokt beroerde ze de rechterwang van het bleke, ovaalvormige, enigszins ingevallen gezicht. Haar amandelvormige, hazelnootkleurige ogen leken hierdoor nog groter dan ze al waren en het bruine, steile haar viel als een gordijn over haar oren.

Wie was ze in godsnaam?

Paniekerig kwam ze overeind, waardoor ze bijna de twee lege stoelen aan tafel omver stootte. Mompelend verontschuldigde ze zich aan niemand in het bijzonder.

Ze moest hier weg. Met haar kin omlaag liep ze zo snel ze kon langs de bar naar de uitgang.

‘Hallo?’ Uit het niets stond de serveerster voor haar neus, een dunne glimlach op haar gezicht. Haar hand zwaaide met een briefje. ‘Voor jou, van die knapperd waar je eerder mee binnenkwam. Ik ben trouwens Ally, als je me ooit nodig hebt.’ Ze drukte het gevouwen vel papier in haar hand, knipoogde nog een keer en liep terug naar de bar.

Verbaasd staarde ze de serveerster na. *Wat...?* Het plots trillende geluid van haar telefoon onderbrak het ongemakkelijke moment. Met stijve vingers grabbelde ze in haar tas, zich vaag bewust van de opkomende spierpijn die zich als een warme drank door haar lichaam verspreidde. Op het scherm stond de naam en foto van een jonge, glimlachende vrouw met een rond gezicht en donkere trekken. *Prudence*. Een gevoel van herkenning flitste door haar heen.

Ze kuchte en begroette haar met schorre stem: ‘Hallo?’ Ze liep naar buiten, de straat op en stopte toen abrupt. Verbaasd keek ze om zich heen. *Wat?* Op straat was het een gekkenhuis van hoge gebouwen, gele taxi's en mensen, overal mensen, het was overweldigend.

‘Angie? Eindelijk! Waar ben je ergens, mop?’

‘Ik – Ik...’ In een opwelling tikte ze op de schouder van een voorbijganger. ‘Waar zijn we hier? Ik bedoel,’ voegde ze eraan toe toen hij haar raar aankeek. ‘Waar zijn we?’

Hij grijnsde en haalde zijn schouders op. ‘In New York natuurlijk.’

Prue, die hun gesprek hoorde, blafte aan de andere kant van de lijn: ‘Natuurlijk ben je in New York mop, maar de vraag is waar? De andere meiden zijn er allemaal al. W